

BUDAPESTA
8 Fauru st. v.
Joi 20 Fauru st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.
Redactiunea: *Strad'a*
arborelui verde nr. 12.

Nr. 10.

ANULU XV.
1879.

Pretulu pe unu anu 10 fl.
Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Romani'a 2 galbeni.

Sultani'ti'a.

Comedia în 5 acte.

(Urmare.)

Actul II.

(Salonu de visita, mobile de cele mai moderne.)

Scen'a I.

Dimbovitianu singuru.

Multu timpu mai consuma si camer'a! Nence-tatu trebue sè stai totu acolo. Acusi e siedintia, acusi lucràmu în sectiuni, acusi . . . nu seiu ce mai facemu. . . . Înse totu reul are si parcea sa buna. Pâna ce sîm la camera, petrecu departe de cas'a mea, va sè dica nu audu gur'a nevestei mele.

Scen'a II.

Dimbovitianu si Smaranda.

Smaranda : Ce felu? Ce dîsesi acuma? Ên sè te mai audu înca odata! . . . Frumosu, fôrte frumosu! E unu ce cu totul conveniabilu sè vorbesci astfel despre fiint'ia ce ti-ai alesu de sogia pentru tota vietr'a. Dtale adeea nu-ti place gur'a mea! E bine, deca nu-ti place, eu chiar si pentru aceea voiu totu vorbi, voiu strigá, voiu . . .

Dimbovitianu : Destulu! Destulu!

Smaranda : Nu e destulu! Înca nu-i destulu! Eu seiu când e destulu.

Dimbovitianu : Vorbesc dâra câtu ti-a placé!

Smaranda : Acuma nu mai vorbescu. Deca dici sè mai vorbescu, tacu si nu graescu nici unu cuvêntu.

Dimbovitianu : Ce bine ar fi deca mai de multe ori te-ai mâniá asiá!

Scen'a III.

Totu aceia si Jonitia.

Jonitia : Dl Mateiu Strungariu! (La o parte.) Mi se pare, cà ierasi s'a ivitu ceva crimpitia, càci cononiti'a e bosumflata cà unu tutcanu . . . Stapânul meu în camera vré sè cârmuiésca o tiéra, dar acasa nu-i în stare a domni nici asupra nevestei sale.

Scen'a IV.

Totu aceia si Mateiu Strungariu.

Strungariu : Ve salutu!

Jonitia : (La o parte, aretându spre Strungariu.)

Si acest'a e omu d'acela, despre care dice dicatôrea : „fâ omu dintr'unu lemnu de tein, si lu-botéza Mateiu!” (Esc.)

Scen'a V.

Totu aceia afara de Jonitia.

Dimbovitianu : Ce e nou, frate Mateiu?

Strungariu : Am adusu o noutate importanta si fôrte interesanta pentru noi.

Smaranda : Ce, ce, ce s'a întêmplatu? Spune-mi-o iute!

Strungariu : Ceru scusele mele, cà v'am încordatu asiá de tare curiositatea. Dar bucuri'a me face confusu. O scrisóre, primita tocmai în momentul acesta dela fiul meu din Paris, îmi prevestesce, cà dênsul di-lele aceste va sosi acasa.

Smaranda : Ah, vine Octavianu!

Strungariu : Da, Octavianu vine! Vi puteti întipui bucuri'a mea parintiesca! De diece ani nu l'am vedu! De atunce s'o fi stranutatu cu totul. Póte, cà nici nu l'oiu cunoşce. Oh ce bucuria, ce fericire pentru mine! Îndata-ce primii scrisórea lui, alergai aice sè v'o spunu numai decátu.

Dimbovitianu : Îti multiamimu! Si noi ne bucuràmu.

Strungariu : Aveti sè vedeti ce fiu bunu si bravu e dênsul! Nu seiu ce sè admiru mai multu în elu? Modesti'a séu cultur'a, bunetatea séu afabilitatea sa? Apoi ce sè dici despre simtiul seu patriotieu? Acest'a n'are parechia! Dar nu ve previnu. Acusi il veti vedé.

Scen'a VI.

Totu aceia si Jonitia.

Jonitia : Stapâne, la usiá stà unu pierde-véra. Sè-l lasu a întrá? Mi se pare cam ciudatu îmbracatu. Are unu sacu în spate. Dice cà-l chiama Octave Strungariu.

Strungariu : Octavianu aice? Ah ânim'a mea!

Dimbovitianu : Spune-i sè poftésca.

Jonitia : (Din usia, càtra Octavianu.) Poftimu, coconasiule! Dar lasa sacul acel'a afara! (La o parte.) Fala góla, traista usióra. (Esc.)

Scen'a VII.

Totu aceia si Sultantia.

Sultantia : (În costumu barbatescu si cu unu plaid pe spate.) *Bon jour, madame et messieur!* Eu sîm Octavianu Strungariu. Chiar în momentul acest'a sosii dela Paris.

(Va urma.)

IOSIFU VULCANU.

Unu concertu românescu în Sibîiu.

— 11 febr. st. n.

— De séra la concertu . . . *primul* concertu arangatu de tiner'a nóstra reuniune.

— De siguru vom merge cu totii. Eu, de si nu dubitezú unu momentu despre favorabil'a reusita a acestei productiuni, totusi nu-mi potú face pré mari ilusiuni, mai vértos, fiindu c'acest'a este primul concertu.

— Dlor, eu am asistatu la prob'a ultima a reuniunii, d'aceea regretu, cá nu-mi potú dá parerea acum, cáci nu voiú a preocupá pe nime.

Cam asú discutamú duminéc'a trecuta pe la ór'a vizitelor.

Din'a trecú iute, cá totu-de-una, când ástepti ceva. Se apropíu 7 óre. Intrámú în sala de concertu. Precisu la ór'a defipta publicul ocupase deja tóte scaunele. Abiá ici-colo se aflá câte-unu locu pentru vre-o persóna. Este întréga inteligint'a din locu. Se vede numai de cátu, cá este o convenire esceptiionala . . . Înca câte-va minute . . . iéta apare corul si cuprinde locu pe scena din faci'a publicului, apoi începe : „Rugaciunea românului“ :

Tu ce versí din ceru lumina
Peste lume tuturor,
Fá adi sórtea mai senina
Románescului poporu !

Drept'a ta de scutu o tîne
Peste-al patriei altaru,
Fiilor sei dá-le bine,
Dómne împle-i d'al teu charó !

Dà-le fortia sufletésca
Pentru grele încercári ;
Fá cá fal'a románésca
Sè lumine-a lor carári !

Dà-ne pace si iubire,
Între toti cugetu curatu ;
Dà-ne tîerii fericire
Dela tronul teu bogatu

si imediatu : „În crângu“, coru de Mendelssohn-Bartholdy, cari au fost întimpinate cu cele mai viue manifestatiuni.

Dupa o pausa scurta dsior'a Mariti Bologa esecutá pe piano cu multa desteritate : „Nocturno“ de Köhler, secerându aplause meritate. Asemene bine primita a fost frumos'a poesía a dlui Alecsandri : „Doru de caletoria“, cântata solo de dsior'a Elena Adamoviciu.

Iéta aici si testul poesiei :

Primavér'a cea verqia,
Cu cosit'a i auria,
Mi-a sositú voios în tiera,
Dragulit'a primavéra.
Si-a adusu unu dulce sóre
Si-unu sinu plinu de lacrimióre,
Si-a adusu o luna plina,
Cá s'o scalde în lumina.
Lunc'a ride si 'nverdiesce,
Doru 'n sufletu se trezesce ;
Isvorasiul curge 'n vale,
Si-mi aduce doru de cale.

Dati-mi. dati-mi aripióre,
C'audu glasuri de cucóre ;
Dati-mi aripi sprintenele,
C'audu glasu de rúndunele ;
Sè me ducu în departare
Peste munti si peste mare,
Sè me ducu în lumea 'ntréga,
Cá o pasere pribéga.
Duce-m'asú în cale lunga,
Doru sè nu me mai ajunga !
Duce-m'asú si m'asú totu duce,
Doru sè nu me mai apuce.

„Rentórcerea victoriósa“ ni-a facutu sè credemu, cá într'adeveru ne aflámú în faci'a unui capitanu vitézu rentorsu dela isbândeles victorióse. De pe feçiele tuturor se putea cetí o mândria náionala. Cugetai, cá fia-care vré sè deie mân'a cu bravul capitanu. Asculta-ti si testul acestei poesii :

Fiu iubitu al tîerii care
Pe vrajmasi ai biruitu,
Capitanu vitézu si mare,
Între noi bine-ai venitu !

Când erai la batalia,
Ne rugamu lui Dumnedíeu,
Sè te-ajute sè te tîe
Si plángeamu de dorul teu.

Pentru tîér'a románésca
Dumnedíeu ne-a ascultatú
Si pe calca stramosiésca
A virtutii te-a purtatu.

Desteptárii triumfal-
Înainte mergatoru,
Astadi între noi cu fala
Te rentorci triumfatoru.

Si-a ta sfánta biruintia
Pentru némul ce iubesci.
Dá sperantia si credintia
Inimelor románesci.

Patri'a neatérnata
Numele-ti nu-l va uitá ;
Esti al tîerii fiu si tata,
Sè traiesci, Maria Ta !

„Hor'a Severinului“ a fost rapitóre . . . si se pare, cá si când tóta sala se 'nvérte împregiuru . . . simtia, cá piciórele si se misca fàra voia.

Aceste dóue piese au fost repetite.

„Terzett“-ul din opera „Fidelio“, cântatu de dn'a Moga, dsior'a Elena baronesa de Popp si dl Petru Ciora a reeçitu peste tóta ásteptarea. Publicul a fost pré placutu surprinsu.

Dl stud. V. Roşca prin esecutarea fantasiei din „Traviata“ a doveditu frumosu talentu musicalu si buna şcolá în violina.

Amu ajunsu la punctul din urma al programei : „Trei coruri si arie din melodramul „Preçiosa“, esecutate cu aceeaşi precisiune si animo, cá si cele precedente. Fàra 'ndoiéla înse solo din acésta piesa a fost celu mai preçiosu margaritaru din întréga productiunea. Vocea sonóra si dulce cu care a cântatu amabil'a dsiora baronesa Elena de Popp erá plina de farmeci, încátu au trebuitú sè captiveze inim'a fia-carui ascultatoru . . . Pare cá si acum audu vocea-i simpaticea sióptindu din tóte partile :

Singura-su, dar totu cu tine,
 Căci l'al lunei resaritu
 Dulce luce 'n giuru de mine
 Chipul teu celu pré inbitu.

Ori ce cugetu, ori ce-oiu face,
 Ori de mergu, ori déca siediu,
 Si de suferu si de-mi place,
 Totu de tine eu visediu.

Că o stea esti tu departe
 Si scilipesci că ea mereu ;
 Eu te vediu, dar totu n'am parte
 Să te stringu la peptul meu.

A două di n'am auditu de cătu elogiuri peste elogiuri asupra corului. Toti au ramasu entusiasmati. Cei mai multi regretau, că nu s'au înscrisu pâna acum si dânsii între membri activi.

Cu recunoscintia trebuie să amintescu aci, că atâtu la înființarea, cătu si în conducerea reuniunii, dl dr. A. Brote si-a câștigatu merite nedisputabile.

BRUMARELU.

Serat'a tinerimei române din Budapesta

aprețiată de diuaristic'a ungarésca.

Ori ce succesu, ce contribue la înnaltierea prestigiului naționalu, merita a fi însemnatu spre cunoscintia publica. Unu astfel de succesu este si acela raportatu de tinerimea româna din Budapesta, prin reeșitul escelentu al seratei literaric musicale si de dantiu, despre care împarțesiramu unu raportu în nrul trecut.

Prin serat'a acést'a s'a datu ocașiune publicu din capital'a Ungariei, să cumósca mai de aproape pe Români, să véda celu pușinu unele din jocurile nóstre poporale, să ni auda limb'a si music'a. Si constatâm cu placere, că intențiunea acést'a a reeșitu de minune bine. Diuaristic'a ungarésca din Budapesta, de si sub impresiunea acțiunii din Viena a arhierilor români, nu numai scrie cu multa admirațiune despre acést'a serata, dar unele i facu si niște elogiuri pline de încântare.

Spaciul nu ne permite a reproduce raporturile tuturor diuarelor, vom luá dar notiția numai din cele mai de frunte. Prin acést'a nu numai credemu a face o placere cetitórelor nóstre, dar totu-odata voim să aducemu tributul recunoscintiei nóstre bravilor jumi cari au contribuitu la reeșitul splendidu al acestui succesu.

Să vedemu acuma ce scriu diuarele! „Pesti Napló“ consacra o colóna de 99 șire acestei serate, si descrie pe lungu si cu multa simpatia „Calusierul“, pe care, dice, ungaru i'au aplaudatu cu celu mai mare focu. Despre balu în genere scrie aceste: „Balul românu din nóptea trecuta în salónele otelului „Hungaria“ se numera între cele mai interesante baluri ale carnevalului presinte.

„Cá balu românescu, firese, a avutu unu caracteru naționalu, si farmecul lui particularu a consistatu chiar în specialitatea sa.“ Apoi lauda frumseti'a damelor române, „care a facutu efectu generalu“; constata că Liszt a aplaudatu cu cea mai mare recunoscintia jocul pe pianu al dsiórei Zafiry si cântecul dsiórei Ioanovicu; descrie cu placuta impresiune portul poporal al junilor cari au jucatu „Calusierul“, si încheia cu numirea damelor cari luara parte.

„Hon“ publica unu raportu si mai lungu, de 187 șire. Acést'a înse nu e lipsitu de-unu coloritu politicu, căci e scrisu dupa sosirea scirei despre deputațiunea

româna din Viena. Raportorul dice, că tinerimea româna a arangiatu o „splendida serata“, si că ceca ce a vedíutu elu, prin cuvinte pușine s'ar puté esprimá asiá: „Bucuresci în Budapesta.“ Apoi constata, că: „Românii sânt în Budapesta o colonía importanta. Ei au în capital'a Ungariei o viétia sociala atâtu de dezvoltata, încátu acést'a ar face onóre si Bucuresilor.“ Apoi însirându numele românilor din Budapesta, precum si a ampoiatiilor români d'acei, se mira cum de români se plângu de apesare?

Nu cade în sfer'a nóstra să facemu politica, atâtu înse totusi vom observá, că déca între cele câteva sute si miu de ampoiati din Budapesta, se afla si câteva români, acést'a nici decátu nu e meritul loialității ungarési. Toti ampoiati nostri înnalti de astadi, afara de unu, au servitu si sub sistemele trecute: sistemul actualu numai i-a primitu — *pe temelul capacității lor* — în aceeași calitate; sub sistemul actualu numai unu singuru românu, dl Iosifu Hosszu, s'a numitu la postu mai înnaltu. Nu numai atât! Dar la întroducerea sistemului actualu noi amu avutu mai multi ampoiati români decátu astadi, căci cătiva au muritu din ei, si în locul lor nu s'a denumitu români.

Dupa acést'a abatere, care tocmai asiá nu aparține cuprinsului acestui articolu, că si politic'a în cadr'a referatei despre balu din „Hon“, să revenim la subiectu!

În celelalte parti ale revistei sale, „Hon“ scrie că toti concertantii si-au îndeplinitu frumosu misiunea; descrie „Calusierul“, si lauda pe vetavul dl Todea, care si-a jucatu cu bravura rolul greu, si încheia însirându damele.

„Fővárosi Lapok“ scrie că „a fost o serata interesanta cu trasuri particulare.“ Lauda concertul si în deosebi jocul dsiórei Zafiry. Descrie „Calusierul“ si „Batuta.“ La capetu publica list'a damelor.

„Magyarország“ dice, că serat'a acést'a a fost un'a din cele mai splendide petreceri ale carnevalului; „Közvélemény“ scrie că a reeșitu fórte escelentu si a lasatu suveniru pré placute în publicul care participá.

„Egyetértés“ a gasitu în acést'a serata afabilitate, primire galanta, amicala; a vedíutu mai totu dame frumóse cu ochi negri; vioiciune generala; a audítu „jocul escelentu“ al dsiórei Zafiry, si „cântecul fórte frumosu si corectu“ al dsiórei Ioanovicu; l'a încântatu „înfașisarea suprinđitóre si pitoresca“ a junilor cari au jucatu „Calusierul“: nu-i place înse ordinea de jocu, care erá numai românesce, căci astfel dlui raportoru mai că i s'a scrintitu limb'a. Sermanul! Dar déca asiá tare își teme limb'a, ne mirâm cum o espune pericolului d'a vorbi — ungarése. Pecatu, că nu propune, că ministeriul să ordóne, că în balurile românesci să nu mai fia iertatu a întrebuintia ordini de jocu românesci, ci aceste să se faca în limb'a statului. Acést'a liberalitate ar siedé tocmai asiá de bine diuarului „Egyetértés“, organul partidei radicale liberale, că si mirarea sa de ordinea de jocu româna într'unu balu românescu.

„Pester Lloyd“ înregistréza, că serat'a româna a avutu unu succesu fórte favorabilu, si laudându concertul, dice că jocurile românesci au placutu tuturor.

„Pester Journal“, într'unu articolu specialu, scrie că serat'a a fost bine cercetata, concertul a reeșitu bine, si jocurile românesci au escitatu interessare generala.

„Neues Pester Journal“ scrie despre frumseti'a damelor brunete, despre portul pitorescu si de jocul interesantu, si despre concertul bine executatu.

„Ellenör“ vorbesce în dóne numere despre acést'a serata. În celu d'ântaiu dice, că aceea a reeșitu fru-

mosu, si că în concertu mai mare efectu a facutu jocul dsiórei Zafiry, elev'a lui Liszt, si încheia că tinerii au jucatu cu multa abilitate jocurile „Batut'a" si „Calusierul."

În al doile nru, unu recensentu de specialitate, publica unu raportu lungu despre concertu, în care, constatându înca odata că acésta serata „a fost un'a din petrecerile cele mai escelentu reesite ale carnevaulului", se ocupa în specialu de tóte piesele programei concertului.

Iéta acea recensime : „Ceea ce privesce concertul, acela a avutu dóne momente de frunte : briliantul jocu pe pianu al dsiórei Zafiry si escelent'a cântare a dsiórei Ioanovicu. De si nu se póte face pararela între o cântarétia si o artista de pianu, totusi credu că atâtiatatea compete dsiórei Zafiry, chiar si pentru acea simplicitate si modestia artistica, ce în timpul de acumina arare ori se gasesce la damele nóstre.

„Singuraticele piese ale programei au reesitu câtu se póte de bine. „Cântecul Gintei Latine" s'a cântatu destul de bine, de si — cá în tóte corurile de diletanti — tenorul erá cam slabu. Dsiór'a Vornica a esecutatu cu destula tehnica pies'a „II Polonais" de Liszt . . . Dl Iuliu Puscarin a esecutatu pe violina destul de frumosu si cu simtire „Melancholie" de Hellmesberger. Urmá : „Nu te potu uitá", de Franchetti, cântata de dl Constantin Radulescu, acáruí voce puternica si simpatica acumina o audíranu pentru prima-óra.

„Nunc venio — nu la fortissimum virum, dar la stéu'a întregului concertu, si aice voiu dá cuvântul unui criticu mai cu autoritate.

„Anume marele nostru artistu Liszt, dicéndu dupa concertu artistelor câte unu cuvântu de recunoscintia si de încuragiare, escelentei sale eleve i-a esprimat, cá póte sè fía deplinu multiamita cu sine însasi, si când acést'a a facutu cu micul seu capu unu semn de negare, Liszt adause : „Dóra nu credi, cá eu voiescu sè-ti facu unu complimentu ; déca eu íti dicu, cá poti sè fii multiamita, credu cá si dta poti." Si în adeveru dsiór'a Zafiry a meritatu acésta critica, căci celu ce cunósce „Fantasi'a" lui Liszt asupra motivelor din „Ruinele Atenei", acela se va mirá de acea taría si perseverantia, ce artist'a nóstra a desvoltatu în esecutarea acestui opu grandiosu. Nu este unu ce usíor, în lupta cu cele mai mari greutáti tehnice, colorirea omogena dar cea mai minuțioasa pâna în particellele cele mai extreme ale opului bogatu în nuanțe. Domnisiór'a Zafiry a îndeplinitu cu cea mai mare bravura acésta problema.

„Proverbul magiáru dice : „La capetu plesnesce sbiciul." Nu scíu esista óre proverbul acesta si în limb'a româna ; de siguru înse comitetul arangiatoru a fost condusu de acestu principiu, dându domnisiórei Ioanovicu celu de pe urma punctu al programei. Cântarea dsiórei Ioanovicu probéza unu talentu eminentu, si ceea ce e mai multu, dsa domnesce pe deplinu asupra vocii sale placute si de mare estensime."

Si aci încheiamu extractele nóstre. Publicul cetitoru va vedé si din aceste, cá serata româna din Budapesta — dupa însasi marturisire a diuarelor unguresci — a facutu onóre naționii române.

Acestu concertu are sè formeze unu punctu interesantu în istoria artii musicale la noi, căci într'ensul s'au ivitu în publicitate niste talente musicale, cari au unu viitoru frumosu, si la cari vom reveni câtu mai curéndu.

I. H.

Teatru românu în Sír'a.

— 12 fauru st. n.

Între multele seri placute ce le-a avutu publicul românu din Sír'a, unu opidu în comitatul Aradu, într'adeveru se pótu numerá si serile din 7. 8. 9. 11 febr. st. n. când adeva avuramun ocaziune a ne delectá de patru reprezentatiuni teatrale române, date de o societate mica, dar bine-alésa si dirigiata de dnul G. Aug. Petculescu.

Dintre piesele ce s'au jucatu, afiu de bine a amintí urmatóarele : „Paracliseriul" séu „Florin si Florica", — „Liberu si independentu", — „Mam'a Anghelus'a", — „Fét'a Cogiocariului" si „Blastemul Românelui pe patul de mórte."

Cea d'ântáiu „Florin si Florica" de dnul V. Alecsandri, a fost jucata cu atáta precisiune, încátu publicului ascultatoriu i-s'a parutu de totu scurta, de si a duratu lungu. Dl Petculescu, în rolul seu de „Palamariu Coliváscu" a jucatu atátu de bine, încátu prin mimicele-i còrespundietóre a seceratu unu torentu de aplause. Iér dnul I. Doloreanu cá „Florinu" si dsiór'a V. Halmagianu cá „Florica", potu fi mandri de succesul, cu care si-au esecutatu rolurile.

A dóu'a piesa „Liberu si independentu" este dreptu modelu de moralitate, pentru tinerii cari nefiindu sub sentul parintilor, ducu o viétia libera si independenta, prin care apoi devinu actorii piesei „Liberu si independentu", — purtându „Pravila cu 32 de canóne" în — pusunariu.

Celelalte e de prisosu a le analisá, căci tóte au fost jucate fórte bine ; mai vèrtos „Blastemul Românelui pe patul de mórte" a trebuitu sè ínmóie si pe celu mai rece.

Afara de aceste, s'a mai cântatu de dsióra V. Halmagianu urmatóarele cântári : „Crucea roșia" de G. Sion, — „Marina Rella" — tectstu italianu, — „Adio la Carpati" si „Olteni'a", — cari dñeu mai placute erau, déca nu se cântau, căci dsiór'a V. Halmagianu nu e cântarétia. Ceva efectu a facutu „Marina Rella", dar celelalte nimic.

Cu atátu mai multu înse ne-a multiumitu „Calusierul", jucatu asía de bine de dnul I. Cristescu.

În fine dorimu, cá on. publicu românu, pe unde va ajunge societatea dlui Petculescu, sè nu-si crutié ostené'la de a-i cercetá productiunile, si a le dá denariul, pentru cá — dupa dis'a dlui Petculescu, sè póta ínfíntia o societate teatrala mai mare — din cóce de Carpati.

NICOLITIA.

Ce e nou ?

Din Sibíiu ni se serie, cá pentru primirea deputatiuni constatatóre din Esc. Sa mitropolitul Miron Romanu, archimandritul Popea, deputatul Partenie Cosma, care a fost la Maj. Sa ceréndu neadmiterea în desbatere a proiectului de lege pentru întroducerea limbei magiare în școlele populare, se facu acolo pregatiri grandiose. Se vor tine diferite cuvântári, iér séra se va arangia unu conductu de tortie imposantu. Deputatiunea va sosi la Sibíiu adi marti.

Balul din Arad al tinerimei române, datu la 13 febr., a reesitu fórte bine. Unu publicu numerosu si distinsu a umplutu sal'a spaciósa. Toaletele damelor au fost splendide. Cam 70—80 de parchi au jucatu cadrulul.

Proprietaru, redactoru respundietoru si editoru : IOSIFU VULCANU.

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi în Budapesta. 1879. Boulevard-Museu nr. 10.